

2007. július 17-én benyújtott kereset – Las Marismas de Lebrija kontra Tanács és Bizottság

(T-260/07. sz. ügy)

(2007/C 211/98)

Az eljárás nyelve: spanyol

Felek

Felperes: Las Marismas de Lebrija, S. Coop. And. (Sevilla, Spanyolország) (képviselő: L. Ortiz Blanco ügyvéd)

Alperes: az Európai Unió Tanácsa és az Európai Közösségek Bizottsága

Kereseti kérelmek

- A Bíróság adjon helyt a jelen, kártérítési keresetnek – összhangban az EK 288. cikkel – és állapítsa meg, hogy a felperes jogosult a Tanács és a Bizottság által egyetemlegesen fizetendő, összesen egymillió ötszázhetvenötezer százhuszonkét euró (1 575 122 EUR) összegű anyagi kártérítésre, és
- kötelezze az alperes intézményeket a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jogalapok és fontosabb érvek megegyeznek a T-217/07. sz. Las Palmeras kontra Tanács és Bizottság ügyben hivatkozottakkal.

2007. július 13-án benyújtott kereset – Bizottság kontra Banca di Roma

(T-261/07. sz. ügy)

(2007/C 211/99)

Az eljárás nyelve: olasz

Felek

Felperes: Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: A. Colabianchi, ügyvéd, F. Amato és M. Wilderspin, meghatalmazottak)

Alperes: Banca di Roma SpA

Kereseti kérelmek

- A Bíróság kötelezze a Banca di Roma SpA-t (székhelye: Viale Umberto Tupini 180, Róma (00144), Olaszország, képvisel-

tében a jelenlegi képviselője), hogy teljesítse az 1989. október 28-i bankgaranciát az Európai Bizottság részére;

- Ennek következtében kötelezze a Banca di Roma SpA-t (székhelye: Viale Umberto Tupini 180, Róma (00144), Olaszország, képviselője), hogy fizessen ki 412 607,41 eurót és 2006. december 30-tól a teljes kifizetés időpontjáig napi 94,37 euró összegű kamatot vagy a Bíróság által meghatározott egyéb összeget az Európai Közösségek Bizottsága részére (székhelye: Rue de la Loi 200, Brüsszel (00144), Belgium);
- Kötelezze a Banca di Roma SpA-t (székhelye: Viale Umberto Tupini 180, Róma (00144), Olaszország, képviselője) az eljárás, és a Bizottság költségeinek teljes viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen keresetet az EK 238. cikke értelmében a Banco di Roma (jelenleg Banca di Roma) által a Bizottság részére 1989. október 28-án kiadott garanciában szereplő választottbírói kikötés alapján nyújtották be.

A Bizottság 1989. augusztus 2-i C(89) 1241. sz. határozatában ⁽¹⁾ bírságot szabott ki 14 hegesztett drótháló gyártóra, amelynek egyike volt a Ferriere Nord SpA, mivel olyan megállapodásokban és összehangolt magatartásokban vettek részt, amelyek megsértették az EK 85. cikkének (1) bekezdését (jelenleg az EK 81. cikkének (1) bekezdése). A Ferriere Nord SpA-ra kiszabott bírság összege 320 000 ECU volt.

E határozat 4. cikke alapján a Ferriere Nord SpA-nak a határozat kézbesítésének időpontját követő három hónapon belül meg kellett volna fizetnie a bírságot feltéve, hogy lehetővé teszik a Ferriere Nord SpA számára a főösszeget és a kamatokat magában foglaló teljes összegre kiterjedő bankgaranciát.

A Ferriere Nord SpA 1989. október 30-án kézbesített ajánlott levelében értesítette a Bizottságot egy 1989. október 26-i levélről, amelyben a Banco di Roma (jelenleg Banca di Roma) (olaszországi) udinei fiókja nyilatkozott a Bizottságnak arról, hogy garanciát nyújt a Ferriere Nord által fizetendő összegre, mind a 320 000 ECU összegű bírság, mind az 1989. november 15-étől a tényleges kifizetésig számított kamatok tekintetében.

A T-153/04. sz. ügyben ⁽²⁾ 2006. szeptember 27-én hozott ítéletében a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a Bizottságnak a hegesztett drótháló határozat végrehajtására irányuló jogosultsága a 2988/74 rendelet 4. cikke (1) bekezdése értelmében elévült a megtámadott határozatok elfogadása idején (az ítélet 53. és 58. pontja).

Azonban a felperes véleménye szerint az ítélet nem hat ki a Banca di Roma által kiadott garanciára, mivel az (ügy tényállására alkalmazandó) olasz jog értelmében ezen garancia önállósága alapján a Banca di Roma köteles végrehajtani a garanciát pusztán a Bizottság kérésére is, és nem élhet a Ferrier Nord által adott esetben felhozható kifogásokkal.

(¹) HL 1989., L 260., 1. o.

(²) Az EBHT-ban még nem tették közzé.

2007. július 13-án benyújtott kereset – Litvánia kontra Bizottság

(T-262/07. sz. ügy)

(2007/C 211/100)

Az eljárás nyelve: litván

Felek

Felperes: Litván Köztársaság (képviselők: D. Kriauciūnas és E. Matulionytė)

Alperes: az Európai Közösségek Bizottsága

Kereseti kérelmek

- Az Elsőfokú Bíróság semmisítse meg a Bizottság 2007. május 4-i C(2007) 1979 final határozatát (¹), vagy másodlagosan semmisítse meg azt a Litván Köztársaságnak címzett részében;
- a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A vitatott határozat meghatározza az új tagállamokban a csatlakozás időpontjában az azon mennyiségeket meghaladóan szabad forgalomban lévő mezőgazdasági termék-mennyiségeket, amelyeket 2004. május 1-jén a normál áthozatot képezőknek minősítettek, valamint az új tagállamoknak az e többletmennyiségek felszámolásának költségei következtében felszámított összegeket.

A felperes szerint a vitatott határozat jogellenes. Keresetének alátámasztásaként négy jogalpra hivatkozik:

1. Hatáskör hiánya

A felperes azt állítja, hogy a Csatlakozási Okmány IV. melléklete IV. fejezetének (4) bekezdése nem ruház a Bizottságra olyan hatáskört, amelynek értelmében az a tagállamokat a közösségi költségvetésbe történő olyan fizetések teljesítésére kötelezhetné, amelyek büntetőbírság jellegűek, különösen olyankor, amikor nem bizonyított, hogy a Közösségnek kiadásai merültek volna fel a felesleges készletek felszámolásakor; valamint, hogy a

Bizottság túllépte a Csatlakozási Okmány 41. cikke értelmében a határozat elfogadására előírt hároméves időtartamot, ami már önmagában is elegendő jogalap lenne a határozathoz.

2. Az európai közösségi jog megsértése

A jogbiztonság elvének megsértése: a vitatott határozat sérti a jogbiztonság elvét, mert a metodikája és a felesleges készletek kiszámításának kritériumai nem voltak ismeretesek akkor, amikor a csatlakozás időpontjában meghatározták a felhalmozódott készleteket, ami lehetővé tette volna a tagállamok számára a többletkészletek felhalmozódásának megelőzését vagy azok felszámolását azon gazdasági szereplők költségére, akik azokat felhalmozták. Ezenkívül, a vitatott határozat eltérő kritériumokat állapított meg – és kibővítette az értékelt áruk jegyzékét – az 1972/2003 rendelet 4. cikkével összehasonlítva, amely alapján a tagállamok a többletkészleteket felügyelik.

A megkülönböztetés tilalma elvének megsértése: az Ausztriában, Svédországban és Finnországban lévő mezőgazdasági termékek többletkészleteiről szóló 144/97/EK bizottsági rendeletről eltérően, a vitatott határozat nem csak azokat a termékeket vette figyelembe, amelyek tekintetében export-visszatérítést nyújtottak, vagy amelyekre intervenció intézkedéseket alkalmaztak, hanem az egyéb termékkészleteket is. Ezt az elvet azzal is megsértették, hogy az új tagállamok különböző helyzeteket azonos módon kezeltek, és elmulasztották – mindenféle indok nélkül – figyelembe venni azokat a sajátos körülményeket, amelyek között készleteik felduzzadtak.

A hatékony ügyintézés és az átláthatóság elvének megsértése: a vitatott határozat nem határozza meg érthetően a fizetések kiszámításának szempontjait, és ezen felül, a szempontok állandóan változnak. Ezenkívül, bár a tagállamok maguk is felbecsülték a készleteket a közösségi jog rendelkezéseinek megfelelően, a Bizottság, anélkül, hogy megindokolta volna, hogy ez a becslés miért nem megfelelő, illetve, anélkül, hogy azt vitatta volna, elvégezte ugyanezen készleteknek egy másik becslését, a saját szempontjai alapján.

A Csatlakozási Okmány rendelkezéseinek megsértése: először is, a határozat nem megfelelő eszköz a többletkészletek felszámolására kitűzött azon cél elérésére, melyet a Csatlakozási Okmány IV. melléklete IV. fejezete (2) bekezdése ír elő, különösen azért, mert a határozatban meg sem kísérelték a bírságokat kapcsolatba hozni a Közösség oldalán a többletkészletek felszámolásakor felmerült kiadásokkal. Másodsor, a határozatot a Csatlakozási Okmány 41. cikkében megállapított, a csatlakozás időpontjától számított azon hároméves időtartam leteltét követően fogadták el, amelynek során a Bizottság elfogadhatta volna az átmeneti intézkedéseket.

3. Nem megfelelő indokolás

A felperes szerint a vitatott határozat indokolása nem megfelelő, illetve teljesen hiányzik; különösen nem bizonyított a határozatban az, hogy az Európai Közösség oldalán tényleges felmerültek (és ha igen, akkor milyen összegben) az állítólagos többletkészletek felszámolása miatt azon költségek, amelyeket a tagállamoknak kellene állnia.